Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (έβδομο τμήμα)

της 16ης Ιουλίου 2014*

«Κοινή εξωτερική πολιτική και πολιτική ασφάλειας — Περιοριστικά μέτρα κατά της Συρίας — Δέσμευση κεφαλαίων — Προσφυγή ακυρώσεως — Προσαρμογή των αιτημάτων — Εκπρόθεσμο — Υποχρέωση αιτιολογήσεως — Δικαιώματα άμυνας — Δικαίωμα σε αποτελεσματική δικαστική προστασία — Πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως — Δικαίωμα της ιδιοκτησίας — Αναλογικότητα — Αγωγή αποζημιώσεως»

Στην υπόθεση T-572/11,

Samir Hassan, κάτοικος Δαμασκού (Συρία), εκπροσωπούμενος από τους É. Morgan de Rivery και E. Lagathu, δικηγόρους,

προσφεύγων-ενάγων,

κατά

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εκπροσωπούμενου από τη Σ. Κυριακοπούλου και τον Μ. Βιτσεντζάτο,

καθού-εναγόμενου,

με αντικείμενο, αφενός, αίτημα περί ακυρώσεως της εκτελεστικής αποφάσεως 2011/515/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 23ης Αυγούστου 2011, για την εφαρμογή της αποφάσεως 2011/273/ΚΕΠΠΑ σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά της Συρίας (ΕΕ L 218, σ. 20), του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 843/2011 του Συμβουλίου, της 23ης Αυγούστου 2011, για την εφαρμογή του κανονισμού (ΕΕ) 442/2011 σχετικά με περιοριστικά μέτρα λόγω της κατάστασης στη Συρία (ΕΕ L 218, σ. 1), της αποφάσεως 2011/782/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 1ης Δεκεμβρίου 2011, σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά της Συρίας [και για την κατάργηση της αποφάσεως 2011/273] (ΕΕ L 319, σ. 56), του κανονισμού (ΕΕ) 36/2012 του Συμβουλίου, της 18ης Ιανουαρίου 2012 , σχετικά με περιοριστικά μέτρα λόγω της κατάστασης στη Συρία και την κατάργηση του κανονισμού (ΕΕ) 442/2011 (ΕΕ L 16, σ. 1), της αποφάσεως 2012/739/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 29ης Νοεμβρίου 2012, για περιοριστικά μέτρα κατά της Συρίας και για την κατάργηση της αποφάσεως 2011/782 (ΕΕ L 330, σ. 21), της εκτελεστικής αποφάσεως 2013/185/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 22ας Απριλίου 2013, για την εφαρμογή της αποφάσεως 2012/739/ΚΕΠΠΑ (ΕΕ L 111, σ. 77), του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 363/2013 του Συμβουλίου, της 22ας Απριλίου 2013, για την εφαρμογή του κανονισμού 36/2012 (ΕΕ L 111, σ. 1), και της αποφάσεως 2013/255/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 31ης Μαΐου 2013, σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά της Συρίας (ΕΕ L 147, σ. 14), καθόσον οι πράξεις αυτές αφορούν τον προσφεύγοντα-ενάγοντα [στο εξής: προσφεύγων], και, αφετέρου, αίτημα περί καταβολής αποζημιώσεως προς αποκατάσταση της ζημίας την οποία αυτός ισχυρίζεται ότι υπέστη,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έβδομο τμήμα),

συγκείμενο από τους M. van der Woude, πρόεδρο, I. Wiszniewska-Białecka και I. Ulloa Rubio (εισηγητή), δικαστές,

γραμματέας: J. Weychert, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 28ης Φεβρουαρίου 2014,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Το ιστορικό της διαφοράς

1 Ο προσφεύγων, Samir Hassan, είναι επιχειρηματίας συριακής ιθαγένειας.

Η απόφαση 2011/273 και ο κανονισμός 442/2011

2 Το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, καταδικάζοντας σθεναρά τη βίαιη καταστολή των ειρηνικών διαδηλώσεων σε διάφορα μέρη σε ολόκληρη τη Συρία και απευθύνοντας έκκληση στις συριακές αρχές να μην καταφεύγουν στη βία, εξέδωσε, στις 9 Μαΐου 2011, την απόφαση 2011/273/ΚΕΠΠΑ σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά της Συρίας (ΕΕ L 121, σ. 11). Λαμβανομένης υπόψη της σοβαρότητας της καταστάσεως, το Συμβούλιο επέβαλε απαγόρευση πωλήσεως όπλων, απαγόρευση εξαγωγών εξοπλισμού ικανού να χρησιμοποιηθεί για εσωτερική καταστολή, περιορισμούς εισόδου στην Ευρωπαϊκή Ένωση, καθώς και δέσμευση των κεφαλαίων και των οικονομικών πόρων ορισμένων προσώπων και οντοτήτων που ευθύνονται για τη βίαιη καταστολή εις βάρος του αμάχου πληθυσμού στη Συρία.

3 Τα ονόματα των προσώπων που ευθύνονται για τη βίαιη καταστολή εις βάρος του αμάχου πληθυσμού στη Συρία, καθώς και τα ονόματα ή οι επωνυμίες των φυσικών ή νομικών προσώπων και των οντοτήτων που συνδέονται με αυτά, παρατίθενται στο παράρτημα της αποφάσεως 2011/273. Κατά το άρθρο 5, παράγραφος 1, της αποφάσεως αυτής, το Συμβούλιο, αποφασίζοντας κατόπιν προτάσεως κράτους μέλους ή του ύπατου εκπροσώπου της Ένωσης για θέματα εξωτερικής πολιτικής και πολιτικής ασφαλείας, μπορεί να τροποποιεί το εν λόγω παράρτημα. Το όνομα του προσφεύγοντος δεν περιλαμβάνεται στο παράρτημα αυτό.

4 Δεδομένου ότι ορισμένα από τα περιοριστικά μέτρα που ελήφθησαν κατά της Συρίας εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής της Συνθήκης ΛΕΕ, το Συμβούλιο εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΕ) 442/2011, του Συμβουλίου, της 9ης Μαΐου 2011, σχετικά με περιοριστικά μέτρα λόγω της κατάστασης στη Συρία (ΕΕ L 121, σ. 1). Ο κανονισμός αυτός είναι, κατ' ουσίαν, πανομοιότυπος με την απόφαση 2011/273, αλλά προβλέπει δυνατότητες αποδέσμευσης των δεσμευθέντων κεφαλαίων. Ο κατάλογος των προσώπων και οντοτήτων που είτε αναγνωρίζονται ως υπεύθυνα για την εν λόγω καταστολή είτε συνδέονται με αυτά και περιλαμβάνονται στο παράρτημα ΙΙ του εν λόγω κανονισμού είναι πανομοιότυπος με αυτόν που περιλαμβάνεται στο παράρτημα της αποφάσεως 2011/273. Το όνομα του προσφεύγοντος δεν περιλαμβάνεται στο παράρτημα αυτό. Δυνάμει του άρθρου 14, παράγραφοι 1 και 4, του κανονισμού 442/2011, οσάκις το Συμβούλιο αποφασίζει να υπαγάγει φυσικό ή νομικό πρόσωπο, οντότητα ή οργανισμό στα προβλεπόμενα περιοριστικά μέτρα, τροποποιεί αναλόγως το παράρτημα ΙΙ και, περαιτέρω, εξετάζει τον κατάλογο που περιέχεται στο παράρτημα αυτό σε τακτά χρονικά διαστήματα, και τουλάχιστον ανά δωδεκάμηνο.

5 Με την εκτελεστική απόφαση 2011/515/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 23ης Αυγούστου 2011, για την εφαρμογή της αποφάσεως 2011/273 (ΕΕ L 218, σ. 20), το Συμβούλιο τροποποίησε την απόφαση 2011/273 προκειμένου, ιδίως, να επιβάλει τα επίμαχα περιοριστικά μέτρα και σε άλλα πρόσωπα και οντότητες. Δυνάμει του άρθρου 1 της εν λόγω εκτελεστικής αποφάσεως, τα ονόματα δεκαπέντε φυσικών προσώπων και πέντε οντοτήτων, που αναφέρονται στο παράρτημα της αποφάσεως αυτής, προστέθηκαν στον κατάλογο που περιλαμβάνεται στο παράρτημα της αποφάσεως 2011/273. Μεταξύ των ονομάτων αυτών υπάρχει το όνομα του προσφεύγοντος, με αναγραφή της ημερομηνίας εγγραφής του ονόματός του στο εν λόγω παράρτημα, εν προκειμένω «23.8.2011», και της ακόλουθης αιτιολογίας:

«Στενός συνεργάτης του Maher Al-Assad. Γνωστός για την οικονομική του υποστήριξη προς το συριακό καθεστώς».

6 Την ίδια ημέρα, το Συμβούλιο εξέδωσε, βάσει του άρθρου 215, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ και της αποφάσεως 2011/273, τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 843/2011, για την εφαρμογή του κανονισμού 442/2011 σχετικά με περιοριστικά μέτρα λόγω της κατάστασης στη Συρία (ΕΕ L 218, σ. 1). Το όνομα του προσφεύγοντος αναφέρεται με τις ίδιες πληροφορίες και την ίδια αιτιολογία με αυτές που περιλαμβάνονταν στο παράρτημα της εκτελεστικής αποφάσεως 2011/515.

7 Στις 24 Αυγούστου 2011, το Συμβούλιο δημοσίευσε στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης* ανακοίνωση υπόψη των προσώπων και οντοτήτων κατά των οποίων εφαρμόζονται τα περιοριστικά μέτρα που προβλέπονται στην απόφαση 2011/273, όπως εφαρμόζεται με την εκτελεστική απόφαση 2011/515, και στον κανονισμό 442/2011, όπως εφαρμόζεται με τον εκτελεστικό κανονισμό 843/2011 (ΕΕ C 245, σ. 2).

8 Με την απόφαση 2011/522/ΚΕΠΠΑ, της 2ας Σεπτεμβρίου 2011, για την τροποποίηση της αποφάσεως 2011/273 (ΕΕ L 228, σ. 16), το Συμβούλιο, τροποποιώντας εκ νέου την απόφαση 2011/273, προέβλεψε ότι το πεδίο εφαρμογής της, περιλαμβανομένου του παραρτήματός της, περιέκλειε και τα «πρόσωπ[α] […] που επωφελούνται των πολιτικών του καθεστώτος ή το υποστηρίζουν, καθώς και [τα] πρόσωπ[α] που συνδέονται με αυτούς, όπως κατονομάζονται στο παράρτημα».

9 Με τον κανονισμό (ΕΕ) 878/2011, της 2ας Σεπτεμβρίου 2011, για τροποποίηση του κανονισμού 442/2011 (ΕΕ L 228, σ. 1), το Συμβούλιο τροποποίησε τον κανονισμό 442/2011, υπό την έννοια ότι το παράρτημά του ΙΙ εφαρμόζεται στα «πρόσωπ[α] και [οντότητες] που ωφελούνται από το καθεστώς ή το υποστηρίζουν ή [στα συνδεόμενα] με αυτά πρόσωπ[α] και [οντότητες]».

Η απόφαση 2011/782 και ο κανονισμός 36/2012

10 Με την απόφαση 2011/782/ΚΕΠΠΑ, της 1ης Δεκεμβρίου 2011, σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά της Συρίας [και για την κατάργηση της αποφάσεως 2011/273] (ΕΕ L 319, σ. 56), το Συμβούλιο, λόγω της σοβαρότητας της κατάστασης στη Συρία, θεώρησε αναγκαία την επιβολή πρόσθετων περιοριστικών μέτρων. Χάριν σαφήνειας, τα μέτρα που επιβάλλει η απόφαση 2011/273/ΚΕΠΠΑ και τα πρόσθετα μέτρα ενσωματώθηκαν σε μία ενιαία νομική πράξη. Η απόφαση 2011/782 προβλέπει, στο άρθρο 18, περιορισμούς εισδοχής στο έδαφος της Ένωσης και, στο άρθρο 19, δέσμευση κεφαλαίων και χρηματοοικονομικών πόρων των προσώπων και των οντοτήτων που κατονομάζονται στο παράρτημα I. Το όνομα του προσφεύγοντος αναγράφεται στη γραμμή 50 του πίνακα που περιλαμβάνει τον επίμαχο κατάλογο, υπό τον τίτλο «Α. Πρόσωπα», με τις ίδιες πληροφορίες και την ίδια αιτιολογία με αυτές που περιλαμβάνονταν στο παράρτημα της εκτελεστικής αποφάσεως 2011/515.

11 Στις 2 Δεκεμβρίου 2011, το Συμβούλιο δημοσίευσε στην Επίσημη Εφημερίδα ανακοίνωση υπ' όψιν των προσώπων και των οντοτήτων κατά των οποίων εφαρμόζονται περιοριστικά μέτρα που προβλέπονται στην απόφαση 2011/782 και στον κανονισμό 442/2011, όπως εφαρμόστηκε από τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 1244/2011 του Συμβουλίου σχετικά με περιοριστικά μέτρα λόγω της κατάστασης στη Συρία (ΕΕ C 351, σ. 14).

12 Ο κανονισμός 442/2011 αντικαταστάθηκε από τον κανονισμό (ΕΕ) 36/2012 του Συμβουλίου, της 18ης Ιανουαρίου 2012, σχετικά με περιοριστικά μέτρα λόγω της κατάστασης στη Συρία και την κατάργηση του κανονισμού 442/2011 (ΕΕ L 16, σ. 1). Το όνομα του προσφεύγοντος περιλαμβάνεται στον κατάλογο του παραρτήματος ΙΙ του κανονισμού 36/2012 με τις ίδιες πληροφορίες και την ίδια αιτιολογία με αυτές που περιλαμβάνονταν στο παράρτημα της εκτελεστικής αποφάσεως 2011/515 και του εκτελεστικού κανονισμού 843/2011.

13 Στις 24 Ιανουαρίου 2012, το Συμβούλιο δημοσίευσε στην Επίσημη Εφημερίδα ανακοίνωση προς τα πρόσωπα και τις οντότητες έναντι των οποίων εφαρμόζονται τα περιοριστικά μέτρα που προβλέπονται στην απόφαση 2011/782 και στον κανονισμό 36/2012 σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά της Συρίας (ΕΕ C 19, σ. 5).

Η απόφαση 2012/739

14 Με την απόφαση 2012/739/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 29ης Νοεμβρίου 2012, για περιοριστικά μέτρα κατά της Συρίας και για την κατάργηση της αποφάσεως 2011/782 (ΕΕ L 330, σ. 21), τα επίμαχα περιοριστικά μέτρα ενσωματώθηκαν σε μία ενιαία νομική πράξη. Το όνομα του προσφεύγοντος αναγράφεται στη γραμμή 48 του πίνακα του παραρτήματος Ι της αποφάσεως 2012/739 με τις ίδιες πληροφορίες και την ίδια αιτιολογία με αυτές που περιλαμβάνονταν στο παράρτημα της εκτελεστικής αποφάσεως 2011/515.

15 Στις 30 Νοεμβρίου 2012, το Συμβούλιο δημοσίευσε στην Επίσημη Εφημερίδα ανακοίνωση υπ' όψιν των προσώπων και οντοτήτων κατά των οποίων εφαρμόζονται τα περιοριστικά μέτρα που προβλέπονται στην απόφαση 2012/739 και τον κανονισμό 36/2012, όπως εφαρμόζονται με τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 1117/2012 του Συμβουλίου, της 29ης Νοεμβρίου 2012, για την εφαρμογή του άρθρου 32, παράγραφος 1, του κανονισμού 36/2012 (ΕΕ C 370, σ. 6). Ο εκτελεστικός κανονισμός 1117/2012 του Συμβουλίου, της 29ης Νοεμβρίου 2012, για την εφαρμογή του άρθρου 32, παράγραφος 1, του κανονισμού 36/2012 (ΕΕ L 330, σ. 9), δεν τροποποιεί τα αναγραφόμενα στοιχεία που αφορούν τον προσφεύγοντα.

16 Η εκτελεστική απόφαση 2013/185/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 22ας Απριλίου 2013, για την εφαρμογή της αποφάσεως 2012/739 (ΕΕ L 111, σ. 77), αποσκοπεί στην αναπροσαρμογή στα νέα δεδομένα και στην τροποποίηση του καταλόγου των προσώπων και οντοτήτων που αποτελούν αντικείμενο περιοριστικών μέτρων, ως έχει στο παράρτημα Ι της αποφάσεως 2012/739. Το όνομα του προσφεύγοντος αναγράφεται στη γραμμή 48 του πίνακα του παραρτήματος Ι με τις ίδιες πληροφορίες και την ίδια αιτιολογία με αυτές που περιλαμβάνονταν στο παράρτημα των προγενέστερων πράξεων.

17 Ο εκτελεστικός κανονισμός (ΕΕ) 363/2013 του Συμβουλίου, της 22ας Απριλίου 2013, για την εφαρμογή του κανονισμού 36/2012 (ΕΕ L 111, σ. 1), περιλαμβάνει τις ίδιες πληροφορίες και την ίδια αιτιολογία με αυτές που περιλαμβάνονταν στο παράρτημα των προγενέστερων πράξεων.

18 Στις 23 Απριλίου 2013, το Συμβούλιο δημοσίευσε στην *Επίσημη Εφημερίδα* ανακοίνωση υπ' όψιν των προσώπων και των οντοτήτων κατά των οποίων εφαρμόζονται τα περιοριστικά μέτρα που προβλέπονται στην απόφαση 2012/739, όπως εφαρμόζεται με την εκτελεστική απόφαση 2013/185, και στον κανονισμό 36/2012, όπως εφαρμόζεται με τον εκτελεστικό κανονισμό 363/2013 (ΕΕ C 115, σ. 5).

Η απόφαση 2013/255

19 Στις 31 Μαΐου 2013, το Συμβούλιο εξέδωσε την απόφαση 2013/255/ΚΕΠΠΑ σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά της Συρίας (ΕΕ L 147, σ. 14). Το όνομα του προσφεύγοντος αναγράφεται στη γραμμή 48 του πίνακα του παραρτήματος Ι της εν λόγω αποφάσεως με τις ίδιες πληροφορίες και την ίδια αιτιολογία με αυτές που περιλαμβάνονταν στο παράρτημα των προγενέστερων πράξεων.

20 Την 1η Ιουνίου 2013, το Συμβούλιο δημοσίευσε στην Επίσημη Εφημερίδα ανακοίνωση υπ' όψιν των προσώπων και των οντοτήτων στα οποία επιβάλλονται περιοριστικά μέτρα που προβλέπονται στην απόφαση 2013/255 και στον κανονισμό 36/2012 (ΕΕ C 155, σ. 1).

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

21 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 4 Νοεμβρίου 2011, ο προσφεύγων άσκησε, αφενός, προσφυγή ακυρώσεως κατά της εκτελεστικής αποφάσεως 2011/515 και του εκτελεστικού κανονισμού 843/2011, καθόσον οι πράξεις αυτές τον αφορούν, και, αφετέρου, αγωγή αποζημιώσεως.

22 Με χωριστό δικόγραφο, που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 3 Φεβρουαρίου 2012, ο προσφεύγων υπέβαλε αίτηση ασφαλιστικών μέτρων ζητώντας την αναστολή εκτελέσεως της εκτελεστικής αποφάσεως 2011/515 και του εκτελεστικού κανονισμού 843/2011, καθόσον τον αφορούσαν, έως ότου το Γενικό Δικαστήριο αποφανθεί επί της κυρίας προσφυγής. Με διατάξεις του Προέδρου του Γενικού Δικαστηρίου της 17ης Φεβρουαρίου και της 23ης Απριλίου 2012, Hassan κατά Συμβουλίου (T-572/11 R και T-572/11 RII), η αίτηση αυτή απορρίφθηκε.

23 Με το υπόμνημα απαντήσεως που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 11 Απριλίου 2012, ο προσφεύγων προσάρμοσε τα αιτήματά του, ζητώντας επίσης την ακύρωση της αποφάσεως 2011/782 και του κανονισμού 36/2012, καθόσον οι πράξεις αυτές τον αφορούν. Με το υπόμνημα ανταπαντήσεως που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 13 Ιουνίου 2012, το Συμβούλιο σημείωσε ότι έλαβε γνώση του αιτήματος του προσφεύγοντος.

24 Με υπόμνημα που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 8 Ιουλίου 2013, ο προσφεύγων προσάρμοσε τα αιτήματά του, ζητώντας επίσης την ακύρωση της αποφάσεως 2012/739, της εκτελεστικής αποφάσεως 2013/185, του εκτελεστικού κανονισμού 363/2013 και της αποφάσεως 2013/255, καθόσον οι πράξεις αυτές τον αφορούν. Το Συμβούλιο δεν υπέβαλε παρατηρήσεις επ' αυτού.

25 Κατόπιν της αλλαγής της συνθέσεως των τμημάτων του Γενικού Δικαστηρίου, ο εισηγητής δικαστής τοποθετήθηκε στο έβδομο τμήμα, στο οποίο, κατά συνέπεια, ανατέθηκε η υπό κρίση υπόθεση.

26 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Γενικό Δικαστήριο αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία και, στο πλαίσιο των μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας που προβλέπονται στο άρθρο 64 του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, κάλεσε το Συμβούλιο να απαντήσει σε ορισμένες γραπτές ερωτήσεις και να προσκομίσει ορισμένα έγγραφα. Το Συμβούλιο συμμορφώθηκε προς το αίτημα αυτό.

27 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 28ης Φεβρουαρίου 2014.

28 Ο προσφεύγων ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να ακυρώσει, καθόσον οι πράξεις αυτές τον αφορούν, την εκτελεστική απόφαση 2011/515, τον εκτελεστικό κανονισμό 843/2011, την απόφαση 2011/782, τον κανονισμό 36/2012, την απόφαση 2012/739, την εκτελεστική απόφαση 2013/185, τον εκτελεστικό κανονισμό 363/2013 και την απόφαση 2013/255·

— να αναγνωρίσει την εξωσυμβατική ευθύνη του Συμβουλίου λόγω της λήψεως περιοριστικών μέτρων κατ' αυτού· να του επιδικάσει, αφενός, το ποσόν των 250 000 ευρώ ανά μήνα από της 1ης Σεπτεμβρίου 2011 ως αποζημίωση για την υλική ζημία που ισχυρίζεται ότι υπέστη και, αφετέρου, το συμβολικό ποσόν του 1 ευρώ ως χρηματική ικανοποίηση για την ηθική βλάβη που ισχυρίζεται ότι υπέστη και να υποχρεώσει το Συμβούλιο να αποκαταστήσει τη μελλοντική ζημία·

— να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα.

29 Το Συμβούλιο ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να απορρίψει την προσφυγή,

— να απορρίψει την αγωγή αποζημιώσεως ως αβάσιμη,

— να καταδικάσει τον προσφεύγοντα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

Επί του παραδεκτού των αιτήσεων περί προσαρμογής των αιτημάτων

30 Όπως προκύπτει από τις σκέψεις 23 και 24 ανωτέρω, οι πράξεις των οποίων ζητείται η ακύρωση και οι οποίες περιλαμβάνουν στα παραρτήματά τους τον κατάλογο των προσώπων και των οντοτήτων στα οποία επιβλήθηκαν τα επίμαχα περιοριστικά μέτρα, στον οποίο αναγράφεται το όνομα του προσφεύγοντος, τροποποιήθηκαν ή καταργήθηκαν επανειλημμένως από το Συμβούλιο μετά την άσκηση της προσφυγής στην υπό κρίση υπόθεση. Κατά συνέπεια, ο προσφεύγων προέβη στην προσαρμογή των αιτημάτων του.

31 Κατά τη νομολογία, όταν απόφαση ή κανονισμός που αφορά άμεσα και ατομικά έναν ιδιώτη αντικαθίσταται, κατά τη διάρκεια της δίκης, από πράξη με το ίδιο αντικείμενο, η πράξη αυτή πρέπει να θεωρείται νέο στοιχείο που παρέχει στον προσφεύγοντα τη δυνατότητα να προσαρμόσει τα αιτήματά του και τους λόγους του ακυρώσεως. Πράγματι, θα ήταν αντίθετο προς την ορθή απονομή της δικαιοσύνης και την οικονομία της δίκης να υποχρεωθεί ο προσφεύγων να ασκήσει νέα προσφυγή. Επιπροσθέτως, θα ήταν άδικο να έχει το καθού θεσμικό όργανο τη δυνατότητα, προκειμένου να αντιμετωπίσει τις αιτιάσεις που προβάλλονται με την ενώπιον του δικαστή της Ένωσης ασκηθείσα προσφυγή κατά ορισμένης πράξεως, να προσαρμόζει την προσβαλλόμενη πράξη ή να την αντικαθιστά με άλλη και να επικαλείται, κατά τη διάρκεια της δίκης, αυτήν την τροποποίηση ή την αντικατάσταση για να στερήσει από τον αντίδικο τη δυνατότητα να διευρύνει τα αρχικά του αιτήματα και τους αρχικούς του λόγους ακυρώσεως ώστε να αφορούν και τη μεταγενέστερη πράξη ή να προβάλει συμπληρωματικά αιτήματα και λόγους ακυρώσεως κατά της πράξεως αυτής (αποφάσεις του Γενικού Δικαστηρίου της 23ης Οκτωβρίου 2008, T-256/07, People's Mojahedin Organization of Iran κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2008, σ. II-3019, σκέψη 46, και της 6ης Σεπτεμβρίου 2013, T-110/12, Iranian Offshore Engineering & Construction κατά Συμβουλίου, σκέψη 16).

32 Παρά ταύτα, για να είναι παραδεκτή, αίτηση προσαρμογής των αιτημάτων της προσφυγής πρέπει να υποβληθεί εντός της κατά το άρθρο 263, έκτο εδάφιο, ΣΛΕΕ προθεσμίας ασκήσεως προσφυγής. Πράγματι, κατά πάγια νομολογία, αυτή η προθεσμία ασκήσεως προσφυγής είναι δημοσίας τάξεως και πρέπει να εφαρμόζεται από τον δικαστή της Ένωσης έτσι ώστε να κατοχυρώνεται η ασφάλεια δικαίου και η ισότητα των πολιτών ενώπιον του νόμου (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση του Δικαστηρίου της 18ης Ιανουαρίου 2007, C-229/05 P, PKK και KNK κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2007, σ. I-439, σκέψη 101). Ως εκ τούτου, στον δικαστή εναπόκειται να ελέγχει, ενδεχομένως αυτεπαγγέλτως, αν τηρήθηκε η προθεσμία αυτή (προαναφερθείσα απόφαση Iranian Offshore Engineering & Construction κατά Συμβουλίου, σκέψη 17).

33 Περαιτέρω, υπενθυμίζεται ότι η δίμηνη προθεσμία που προβλέπει το άρθρο 263, έκτο εδάφιο, ΣΛΕΕ αρχίζει να τρέχει μόνον, όσον αφορά τις πράξεις που επιβάλλουν περιοριστικά μέτρα κατά προσώπου ή οντότητας, ή από την ημερομηνία της ατομικής κοινοποιήσεως της πράξεως αυτής στον ενδιαφερόμενο ή, σε αντίθετη περίπτωση, από τη δημοσίευση ανακοινώσεως στην Επίσημη Εφημερίδα (βλ., συναφώς, απόφαση του Δικαστηρίου της 23ης Απριλίου 2013, C-478/11 P έως C-482/11 P, Gbagbo κ.λπ. κατά Συμβουλίου, σκέψεις 59 έως 62).

34 Τέλος, κατά το άρθρο 102, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, όταν η προθεσμία ασκήσεως προσφυγής κατά πράξεως θεσμικού οργάνου αρχίζει να τρέχει από τη δημοσίευση της πράξεως, η προθεσμία αυτή υπολογίζεται από το τέλος της δεκάτης τετάρτης ημέρας από της δημοσιεύσεως της πράξεως στην Επίσημη Εφημερίδα. Κατά το άρθρο 102, παράγραφος 2, του ίδιου Κανονισμού, η προθεσμία αυτή πρέπει, επιπλέον, να παρεκτείνεται λόγω αποστάσεως κατά δέκα ημέρες, κατ' αποκοπήν.

35 Εν προκειμένω, όσον αφορά, πρώτον, την προσαρμογή των αιτημάτων αναφορικά με την απόφαση 2011/782 και τον κανονισμό 36/2012, πρέπει να τονιστεί ότι η εν λόγω προσαρμογή εισήχθη από τον προσφεύγοντα στο πλαίσιο του υπομνήματος απαντήσεως, το οποίο κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 11 Απριλίου 2012, ενώ οι εν λόγω πράξεις εκδόθηκαν αντιστοίχως την 1η Δεκεμβρίου 2011 και στις 18 Ιανουαρίου 2012.

36 Δεν προκύπτει όμως ούτε από τη δικογραφία της υπό κρίση υποθέσεως ούτε από τις απαντήσεις που έδωσε συναφώς το Συμβούλιο κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ότι οι πράξεις αυτές είχαν κοινοποιηθεί ατομικώς, μολονότι το Συμβούλιο γνώριζε, από τις 22 Νοεμβρίου 2011, τη διεύθυνση του προσφεύγοντος. Συγκεκριμένα, κατά την ημερομηνία αυτή, το Συμβούλιο βεβαίωσε την παραλαβή της επιστολής που οι δικηγόροι του προσφεύγοντος του απέστειλαν στις 17 Νοεμβρίου 2011 και με την οποία του ζήτησαν να τους αποστέλλουν σε αυτή τη διεύθυνση κάθε πληροφοριακό στοιχείο που θα μπορούσε να δικαιολογήσει τη λήψη περιοριστικών μέτρων κατά του προσφεύγοντος.

37 Συναφώς, πρέπει να τονιστεί ότι το Συμβούλιο δεν είναι ελεύθερο να επιλέγει αυθαίρετα τον τρόπο κοινοποιήσεως των αποφάσεών του στα ενδιαφερόμενα πρόσωπα. Πράγματι, από τη σκέψη 61 της προπαρατεθείσας αποφάσεως Gbagbo κ.λπ. κατά Συμβουλίου προκύπτει ότι το Δικαστήριο θέλησε να επιτρέψει την έμμεση γνωστοποίηση των πράξεων των οποίων ζητείται η ακύρωση μέσω δημοσιεύσεως ανακοινώσεως στην Επίσημη Εφημερίδα στις περιπτώσεις και μόνον που είναι αδύνατο στο Συμβούλιο να προβεί σε κοινοποίηση. Η εντεύθεν εξαγωγή κάποιου άλλου συμπεράσματος θα παρείχε de facto τη δυνατότητα στο Συμβούλιο να αποφύγει εύκολα την εκπλήρωση της υποχρεώσεώς του κοινοποιήσεως.

38 Από τη νομολογία προκύπτει ότι, αν η αίτηση προσαρμογής των αιτημάτων αφορά πράξη επιβάλλουσα περιοριστικά μέτρα έναντι προσώπου ή οντότητας η οποία δεν κοινοποιήθηκε ατομικώς στον προσφεύγοντα, μολονότι το θεσμικό όργανο γνωρίζει τη διεύθυνσή του, η προθεσμία για την προσαρμογή των αιτημάτων του προσφεύγοντος όσον αφορά την πράξη αυτή δεν αρχίζει να τρέχει, οπότε η αίτηση του προσφεύγοντος δεν μπορεί να θεωρηθεί εκπρόθεσμη (βλ., συναφώς, απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 6ης Σεπτεμβρίου 2013, T-35/10 και T-7/11, Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου, σκέψη 59, και της 16ης Σεπτεμβρίου 2013, T-8/11, Bank Kargoshaei κ.λπ. κατά Συμβουλίου, σκέψη 44). Επομένως, εν προκειμένω, δεδομένου ότι η απόφαση 2011/782 και ο

κανονισμός 36/2011 δεν κοινοποιήθηκαν ατομικώς στον προσφεύγοντα μολονότι το Συμβούλιο γνώριζε τη διεύθυνσή του, η αίτηση προσαρμογής των αιτημάτων σχετικά με τις πράξεις αυτές πρέπει να θεωρηθεί παραδεκτή.

39 Όσον αφορά, δεύτερον, την προσαρμογή των αιτημάτων αναφορικά με την απόφαση 2012/739, την εκτελεστική απόφαση 2013/185, τον εκτελεστικό κανονισμό 363/2013 και την απόφαση 2013/255, πρέπει να τονιστεί ότι η εν λόγω προσαρμογή εισήχθη από τον προσφεύγοντα στο πλαίσιο του υπομνήματος που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 8 Ιουλίου 2013.

40 Συναφώς, από τα έγγραφα που προσκόμισε το Συμβούλιο, στο πλαίσιο των μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας, προκύπτει ότι η απόφαση 2012/739 κοινοποιήθηκε στον προσφεύγοντα στις 30 Νοεμβρίου 2012. Στον βαθμό που η προθεσμία για να ζητηθεί η ακύρωση της εν λόγω αποφάσεως έληγε στις 11 Φεβρουαρίου 2013, πρέπει να απορριφθεί η προσαρμογή αυτή ως απαράδεκτη λόγω του ότι είναι εκπρόθεσμη.

41 Όσον αφορά το υπόμνημα περί προσαρμογής των αιτημάτων σχετικά με την εκτελεστική απόφαση 2013/185, τον εκτελεστικό κανονισμό 363/2013 και την απόφαση 2013/255, πρέπει να τονιστεί ότι οι πράξεις αυτές, κατόπιν της εκδόσεως τους, κοινοποιήθηκαν ατομικώς στον προσφεύγοντα στις 13 Μαΐου και στις 3 Ιουνίου 2013. Υπό τις περιστάσεις αυτές, το υπόμνημα περί προσαρμογής των αιτημάτων υποβλήθηκε εντός των δύο μηνών και δέκα ημερών από της παραλαβής των ατομικών κοινοποιήσεων υπό την έννοια του άρθρου 263, έκτο εδάφιο, ΣΛΕΕ και του άρθρου 102, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας. Πρέπει συνεπώς να κριθεί παραδεκτή η προσαρμογή των αιτημάτων του προσφεύγοντος καθόσον αφορούν τις πράξεις αυτές.

42 Κατόπιν των ανωτέρω διαπιστώσεων, τα ακυρωτικά αιτήματα στην υπό κρίση υπόθεση πρέπει να θεωρηθούν παραδεκτά καθόσον αφορούν την ακύρωση της εκτελεστικής αποφάσεως 2011/515, του εκτελεστικού κανονισμού 843/2011, της αποφάσεως 2011/782, του κανονισμού 36/2012, της εκτελεστικής αποφάσεως 2013/185, του εκτελεστικού κανονισμού 363/2013 και της αποφάσεως 2013/255, στον βαθμό που οι πράξεις αυτές αφορούν τον προσφεύγοντα (στο εξής, από κοινού: προσβαλλόμενες πράξεις).

Επί του αιτήματος περί ακυρώσεως

43 Προς στήριξη της προσφυγής του, ο προσφεύγων προβάλλει έξι λόγους αντλούμενους, ο πρώτος από πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως, ο δεύτερος από προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας και του δικαιώματος σε αποτελεσματική δικαστική προστασία και από παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, ο τρίτος από προσβολή του δικαιώματος της ιδιοκτησίας και από παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας, ο τέταρτος από παράβαση του τεκμηρίου αθωότητας, ο πέμπτος από παραβίαση των κατευθυντήριων γραμμών της 2ας Δεκεμβρίου 2005 του Συμβουλίου για την εφαρμογή και αξιολόγηση των περιοριστικών μέτρων (κυρώσεων) στα πλαίσια της κοινής εξωτερικής πολιτικής και πολιτικής ασφάλειας της Ευρωπαϊκής Ένωσης και ο έκτος από κατάχρηση εξουσίας.

44 Το Γενικό Δικαστήριο θεωρεί ότι πρέπει να εξετάσει πρώτα τον δεύτερο λόγο και εν συνεχεία τον πρώτο.

Επί του δευτέρου λόγου, που αντλείται από προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας και του δικαιώματος σε αποτελεσματική δικαστική προστασία και από παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως

45 Ο δεύτερος λόγος διαιρείται, κατ' ουσίαν, σε δύο σκέλη, που αντλούνται, αφενός, από προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας και του δικαιώματος σε αποτελεσματική δικαστική προστασία και, αφετέρου, από παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως.

– Επί του σκέλους που αντλείται από προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας και του δικαιώματος σε αποτελεσματική δικαστική προστασία

46 Ο προσφεύγων υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι δεν ενημερώθηκε εμπροθέσμως για τη λήψη των έναντι αυτού μέτρων από το Συμβούλιο και ότι αυτό δεν του απέστειλε καμία τυπική κοινοποίηση που να του παρέχει τη δυνατότητα να γνωρίσει τους λόγους της εγγραφής του στους καταλόγους που περιέχονται στις προσβαλλόμενες πράξεις. Κατ' αυτόν, το δικαίωμα σε αποτελεσματική δικαστική προστασία συνεπάγεται, μεταξύ άλλων, ότι το Συμβούλιο υποχρεούται να γνωστοποιεί στο πρόσωπο ή στην οντότητα κατά των οποίων στρέφονται τα περιοριστικά μέτρα τους λόγους στους οποίους οφείλεται η εγγραφή τους στους εν λόγω καταλόγους. Περαιτέρω, ισχυρίζεται ότι το επιχείρημα ότι η διεύθυνσή του δεν ήταν γνωστή στο Συμβούλιο έρχεται σε αντίφαση με εκείνο κατά το οποίο αποτελεί προσωπικότητα παγκοίνως γνωστή στη συριακή οικονομική ελίτ. Τέλος, το Συμβούλιο στέρησε από τον προσφεύγοντα τη δυνατότητα να ασκήσει επωφελώς τα δικαιώματά του άμυνας κατά τη λήψη των επίδικων μέτρων.

47 Το Συμβούλιο αμφισβητεί το βάσιμο των επιχειρημάτων του προσφεύγοντος.

48 Κατά πάγια νομολογία, ο σεβασμός των δικαιωμάτων άμυνας, ο οποίος κατοχυρώνεται στο άρθρο 41, παράγραφος 2, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, περιλαμβάνει το δικαίωμα ακροάσεως και το δικαίωμα προσβάσεως στον φάκελο, στο πλαίσιο του σεβασμού των νομίμων συμφερόντων της εμπιστευτικότητας (απόφαση του Δικαστηρίου της 18ης Ιουλίου 2013, C-584/10 P, C-593/10 P και C-595/10 P, Επιτροπή κ.λπ. κατά Kadi, στο εξής: απόφαση Kadi II, σκέψη 99).

49 Όσον αφορά το δικαίωμα σε αποτελεσματική δικαστική προστασία, το οποίο προβλέπεται στο άρθρο 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, το δικαίωμα αυτό επιβάλλει να είναι ο ενδιαφερόμενος σε θέση να γνωρίζει το αιτιολογικό στο οποίο στηρίζεται η απόφαση που τον αφορά είτε επειδή έχει διαβάσει την ίδια την απόφαση είτε επειδή του έχει γνωστοποιηθεί το αιτιολογικό αυτό κατόπιν αιτήσεώς του, προκειμένου να παρασχεθεί στον ενδιαφερόμενο η δυνατότητα να υπερασπιστεί τα δικαιώματά του υπό τις καλύτερες δυνατές συνθήκες και να αποφασίσει, έχοντας γνώση όλων των στοιχείων, αν είναι πρόσφορο να προσφύγει στο αρμόδιο δικαστήριο, καθώς και να παρασχεθεί πλήρως στο δικαστήριο αυτό η δυνατότητα ασκήσεως του ελέγχου της νομιμότητας της επίμαχης αποφάσεως (βλ., υπό την έννοια αυτή, προπαρατεθείσα απόφαση Kadi II, σκέψη 100 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

50 Το άρθρο 52, παράγραφος 1, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων προβλέπει, πάντως, περιορισμούς στην άσκηση των δικαιωμάτων που αυτό κατοχυρώνει, εφόσον ο σχετικός περιορισμός σέβεται το ουσιώδες περιεχόμενο του οικείου θεμελιώδους δικαιώματος και εφόσον, τηρουμένης της αρχής της αναλογικότητας, ο περιορισμός αυτός είναι αναγκαίος και εξυπηρετεί όντως σκοπούς γενικού συμφέροντος που αναγνωρίζει η Ένωση (βλ. προπαρατεθείσα απόφαση Kadi II, σκέψη 101 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

51 Επιπλέον, η ύπαρξη προσβολής των δικαιωμάτων άμυνας και του δικαιώματος σε αποτελεσματική δικαστική προστασία πρέπει να εκτιμάται σε συνάρτηση με τις ειδικές περιστάσεις κάθε συγκεκριμένης υποθέσεως, ιδίως σε συνάρτηση με τη φύση της επίμαχης πράξεως, το πλαίσιο εντός του οποίου αυτή εκδόθηκε, καθώς και το σύνολο των κανόνων δικαίου που διέπουν το σχετικό θέμα (προπαρατεθείσα απόφαση Kadi II, σκέψη 102).

52 Όσον αφορά τα δικαιώματα άμυνας προσώπου κατά του οποίου ελήφθησαν περιοριστικά μέτρα, ο δικαστής της Ένωσης διακρίνει, αφενός, την αρχική εγγραφή του ονόματος προσώπου ή οντότητας στον κατάλογο περί επιβολής των περιοριστικών μέτρων και, αφετέρου, τη διατήρηση του ονόματος αυτού του προσώπου ή αυτής της οντότητας στον εν λόγω κατάλογο με μεταγενέστερες αποφάσεις.

53 Συγκεκριμένα, δεν μπορεί να απαιτείται από τις αρχές της Ένωσης να γνωστοποιούν τους λόγους της εγγραφής του ονόματος προσώπου ή οντότητας στον εν λόγω κατάλογο πριν από την αρχική εγγραφή, καθόσον η γνωστοποίηση αυτή θα διακύβευε την αποτελεσματικότητα των μέτρων δεσμεύσεως κεφαλαίων και οικονομικών πόρων που επιβάλλουν οι αποφάσεις αυτές (βλ. απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 13ης Σεπτεμβρίου 2013, T-383/11, Makhlouf κατά Συμβουλίου, σκέψεις 38 και 39 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

54 Αντιθέτως, όσον αφορά απόφαση που συνίσταται στη διατήρηση του ονόματος του ενδιαφερομένου προσώπου στον επίμαχο κατάλογο, η αρμόδια αρχή της Ένωσης υποχρεούται να γνωστοποιεί στο πρόσωπο αυτό, πριν από την έκδοση της αποφάσεως αυτής, τα σχετικά με το εν λόγω πρόσωπο στοιχεία τα οποία διαθέτει η αρχή αυτή για να στηρίξει την απόφασή της, τούτο δε προκειμένου το πρόσωπο αυτό να μπορέσει να υπερασπιστεί τα δικαιώματά του (βλ., συναφώς, προπαρατεθείσα απόφαση Kadi II, σκέψεις 111 και 112).

55 Εν προκειμένω, το άρθρο 5 της αποφάσεως 2011/273 και το άρθρο 14, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 442/2011, το περιεχόμενο των οποίων επαναλαμβάνει, κατ' ουσίαν, εκείνο του άρθρου 21 της αποφάσεως 2011/782, του άρθρου 15, παράγραφος 3, του κανονισμού 36/2012 και του άρθρου 30, παράγραφος 2, της αποφάσεως 2013/255, προβλέπουν ότι το Συμβούλιο γνωστοποιεί την απόφασή του στο ενδιαφερόμενο πρόσωπο ή οντότητα, μαζί με τους λόγους για την προσθήκη του ονόματός του στον κατάλογο, είτε άμεσα, εάν η διεύθυνσή του είναι γνωστή, είτε με δημοσίευση σχετικής ανακοίνωσης, παρέχοντας τη δυνατότητα σε αυτό το πρόσωπο ή οντότητα να υποβάλει παρατηρήσεις.

56 Συναφώς, πρέπει να τονιστεί εκ προοιμίου ότι, όπως προκύπτει από τη σκέψη 36 ανωτέρω, η διεύθυνση του προσφεύγοντος έγινε γνωστή στο Συμβούλιο μόνο μετά τις 22 Νοεμβρίου 2011. Δεν μπορούσε συνεπώς να προβεί σε ατομική κοινοποίηση των προγενέστερων της ημερομηνίας αυτής πράξεων.

57 Όσον αφορά, πρώτον, τις προσβληθείσες με το δικόγραφο της προσφυγής πράξεις, ήτοι την εκτελεστική απόφαση 2011/515 και τον εκτελεστικό κανονισμό 843/2011, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το Συμβούλιο ορθώς ισχυρίζεται ότι ο προσφεύγων μπόρεσε να λάβει γνώση της εκδόσεως των εν λόγω πράξεων μέσω της ανακοινώσεως της 24ης Αυγούστου 2011, που δημοσιεύθηκε στην Επίσημη Εφημερίδα υπόψη των προσώπων και οντοτήτων κατά των οποίων εφαρμόζονται τα περιοριστικά μέτρα που προβλέπονται στην απόφαση 2011/273 και στον κανονισμό 442/2011, όπως εφαρμόζονται με τις δύο προαναφερθείσες πράξεις (βλ. σκέψη 7 ανωτέρω). Συγκεκριμένα, στον βαθμό που το Συμβούλιο δεν διέθετε τη διεύθυνση του προσφεύγοντος κατά την ημερομηνία εκδόσεως των εν λόγω πράξεων, δεν μπορεί να του προσαφθεί ότι προσέβαλε τα δικαιώματα άμυνας λόγω ελλείψεως ατομικής κοινοποιήσεως.

58 Περαιτέρω, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι είναι αντιφατικό να υποστηρίζεται, αφενός, ότι ο προσφεύγων ήταν στενός συνεργάτης του Maher Al-Assad και να αγνοείται, αφετέρου, η διεύθυνσή του. Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, όπως ισχυρίζεται το Συμβούλιο, τα θεσμικά όργανα μπορούν να διαθέτουν στη Συρία μόνο περιορισμένα μέσα για να αναζητούν τις ιδιωτικές διευθύνσεις όλων των φυσικών προσώπων τα οποία αφορά το καθεστώς των περιοριστικών μέτρων, ειδικώς σε περίοδο εξεγέρσεων. Περαιτέρω, η πρακτική του Συμβουλίου να αποστέλλει την κοινοποίηση στο ενδιαφερόμενο φυσικό πρόσωπο μόνο σε συγκεκριμένη διεύθυνση, και όχι σε κατά προσέγγιση διεύθυνση στη Συρία, όπως φαίνεται να υποστηρίζει ο προσφεύγων, είναι δικαιολογημένη, διδομένου ότι, άλλως, θα υπήρχε κίνδυνος η κοινοποίηση να είναι ανοικτή και να διαβάζεται από τρίτα ως προς τον ενδιαφερόμενο πρόσωπα, ενώ τα περιοριστικά μέτρα συνιστούν έναν ευαίσθητο τομέα. Τέλος, η γνώση του δεσμού του προσφεύγοντος με τον Maher Al-Assad αποτελεί περίσταση δυνάμενη να συναχθεί από ενδείξεις άλλες πέραν της διευθύνσεώς του.

59 Όσον αφορά, δεύτερον, τις πράξεις των οποίων ζητήθηκε η ακύρωση στο πλαίσιο του υπομνήματος απαντήσεως της 11ης Απριλίου 2012 και του υπομνήματος περί προσαρμογής των αιτημάτων της 8ης Ιουλίου 2013, δηλαδή την απόφαση 2011/782, τον κανονισμό 36/2012, την εκτελεστική απόφαση 2013/185, τον εκτελεστικό κανονισμό 363/2013 και την απόφαση 2013/255, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το Συμβούλιο, δυνάμει της νομολογίας που μνημονεύθηκε στη σκέψη 54 ανωτέρω και λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος ότι διέθετε τη διεύθυνση του προσφεύγοντος από τις 22 Νοεμβρίου 2011, ήταν υποχρεωμένο να γνωστοποιήσει στον προσφεύγοντα την έκδοση των πράξεων αυτών μέσω ατομικής κοινοποιήσεως. Ενώ όμως το έπραξε αυτό όσον αφορά τις τρεις τελευταίες από τις προαναφερθείσες πράξεις, δεν απέστειλε ατομική κοινοποίηση όσον αφορά τις δύο πρώτες από τις πράξεις αυτές. Συναφώς, θα έπρεπε να κοινοποιήσει ατομικώς στον προσφεύγοντα την αιτιολογία της διατηρήσεως του ονόματός του στον κατάλογο που περιείχαν οι πράξεις αυτές.

60 Ωστόσο, κατά τη νομολογία, η απουσία ατομικής κοινοποιήσεως δεν συνεπάγεται οπωσδήποτε την ακύρωση πράξεως αν διαφυλάσσονται τα δικαιώματα του προσφεύγοντος. Συγκεκριμένα, όταν το Συμβούλιο παραβαίνει την υποχρέωσή του να κοινοποιεί ατομικώς πράξη, αλλά ο προσφεύγων είχε λάβει γνώση της πράξεως αυτής και άσκησε προσφυγή κατ' αυτής εμπροθέσμως, τα δικαιώματά του άμυνας δεν θίγονται, δεδομένου ότι είχε την ευκαιρία να αμυνθεί (βλ., συναφώς, προπαρατεθείσα απόφαση Makhlouf κατά Συμβουλίου, σκέψη 48 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

61 Εν προκειμένω, αντίθετα προς όσα υποστηρίζει ο προσφεύγων, η έλλειψη ατομικής κοινοποιήσεως δεν έθιξε ούτε τα δικαιώματά του άμυνας ούτε το δικαίωμά του αποτελεσματικής προσφυγής ενώπιον δικαστηρίου, στον βαθμό που, καταρχάς, τούτο δεν τον εμπόδισε να γνωρίζει τους ατομικούς και ειδικούς λόγους της εκδόσεως των περιοριστικών μέτρων έναντι αυτού, ούτε να αντιδράσει αναλόγως. Εν συνεχεία, πρέπει να τονιστεί ότι ο προσφεύγων δεν προβάλλει κανένα επιχείρημα για να αποδείξει ότι η έλλειψη αυτή κατέστησε δυσχερέστερη την άμυνά του έναντι του Συμβουλίου, στο πλαίσιο της διοικητικής διαδικασίας, ή ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 21ης Μαρτίου 2012, T-439/10 και T-440/10, Fulmen και Mahmoudian κατά Συμβουλίου, σκέψη 68). Τέλος, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι τα αιτήματα που περιέχονται στην προσαρμογή του αιτητικού του όσον αφορά την απόφαση 2011/782 και τον κανονισμό 36/2012 κρίθηκαν εν πάση περιπτώσει όλα παραδεκτά (βλ. σκέψη 37 ανωτέρω) και ότι είχε επομένως τη δυνατότητα να ασκήσει προσφυγή ενώπιον του δικαστή της Ένωσης βάσει του άρθρου 275, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ, σε συνδυασμό με το άρθρο 263, τέταρτο και έκτο εδάφιο, ΣΛΕΕ.

62 Κατά συνέπεια, η απουσία κοινοποιήσεως στον προσφεύγοντα ορισμένων από τις προσβαλλόμενες πράξεις δεν δύναται, εν προκειμένω, να δικαιολογήσει την ακύρωσή τους.

63 Πρέπει να εξαχθεί το συμπέρασμα ότι τα δικαιώματα άμυνας και το δικαίωμα σε αποτελεσματική δικαστική προστασία διαφυλάχθηκαν δεόντως.

64 Επομένως, το πρώτο σκέλος του δευτέρου λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

– Επί του σκέλους που αντλείται από παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως

65 Ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι, εν προκειμένω, το Συμβούλιο περιορίστηκε στο να εκθέσει αόριστες και γενικές εκτιμήσεις για να δικαιολογήσει την εγγραφή του ονόματός του στους καταλόγους που περιείχαν οι προσβαλλόμενες πράξεις. Συναφώς, υπενθυμίζει ότι, κατά τη νομολογία, δεδομένου ότι τα πρόσωπα και οι οντότητες που αποτελούν αντικείμενο περιοριστικών μέτρων δεν έχουν δικαίωμα προηγούμενης ακροάσεως, η τήρηση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως είναι ακόμη πιο σημαντική. Η αιτιολόγηση αυτή πρέπει να αφορά όχι μόνο τις νομικές βάσεις εφαρμογής της επίμαχης πράξεως, αλλά και τους ειδικούς και συγκεκριμένους λόγους για τους οποίους το Συμβούλιο θεωρεί, στο πλαίσιο της ασκήσεως της εξουσίας του εκτιμήσεως, ότι στα οικεία πρόσωπα και οντότητες πρέπει να επιβληθούν περιοριστικά μέτρα.

66 Το Συμβούλιο αντικρούει την επιχειρηματολογία του προσφεύγοντος.

67 Κατά πάγια νομολογία, η υποχρέωση αιτιολογήσεως των βλαπτικών πράξεων, η οποία αποτελεί αναγκαίο συμπλήρωμα της αρχής του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας, έχει ως σκοπό, αφενός, να παράσχει στον ενδιαφερόμενο ικανές ενδείξεις ως προς το αν η πράξη είναι όντως βάσιμη ή αν ενδεχομένως είναι πλημμελής και το κύρος της δύναται να αμφισβητηθεί ενώπιον του δικαστή της Ένωσης και, αφετέρου, να παράσχει στον δικαστή αυτό τη δυνατότητα ελέγχου της νομιμότητας της πράξεως αυτής (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 15ης Νοεμβρίου 2012, C-417/11 P, Συμβούλιο κατά Bamba, σκέψη 49 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

68 Πρέπει επίσης να υπομνησθεί ότι η επιβαλλόμενη από το άρθρο 296 ΣΛΕΕ αιτιολογία πρέπει να είναι προσαρμοσμένη στη φύση της οικείας πράξεως και να επιτρέπει να διαφανεί κατά τρόπο σαφή και μη διφορούμενο η συλλογιστική του θεσμικού οργάνου το οποίο έλαβε το συγκεκριμένο μέτρο, ούτως ώστε οι ενδιαφερόμενοι να γνωρίζουν τους λόγους που δικαιολογούν τη λήψη του μέτρου και το αρμόδιο δικαιοδοτικό όργανο να ασκεί τον έλεγχό του (προαναφερθείσα απόφαση Makhlouf κατά Συμβουλίου, σκέψη 61 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

69 Όσον αφορά τα περιοριστικά μέτρα που εκδόθηκαν στο πλαίσιο της κοινής εξωτερικής πολιτικής και της πολιτικής ασφάλειας, πρέπει να τονιστεί ότι, στο μέτρο που το ενδιαφερόμενο πρόσωπο δεν διαθέτει δικαίωμα ακροάσεως πριν από τη λήψη της αρχικής αποφάσεως περί δεσμεύσεως κεφαλαίων, η τήρηση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως είναι ακόμη σημαντικότερη, καθόσον αποτελεί τη μοναδική εγγύηση που του επιτρέπει, τουλάχιστον μετά την έκδοση της αποφάσεως αυτής, να ασκήσει λυσιτελώς τα ένδικα βοηθήματα που έχει στη διάθεσή του για να αμφισβητήσει τη νομιμότητα της εν λόγω αποφάσεως (βλ. προπαρατεθείσα απόφαση Makhlouf κατά Συμβουλίου, σκέψη 62 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

70 Ως εκ τούτου, η αιτιολογία πράξεως του Συμβουλίου περί επιβολής μέτρων δεσμεύσεως κεφαλαίων πρέπει να εκθέτει τους ειδικούς και συγκεκριμένους λόγους για τους οποίους το Συμβούλιο εκτιμά, στο πλαίσιο της ασκήσεως της διακριτικής εξουσίας εκτιμήσεως που διαθέτει, ότι πρέπει να επιβληθούν τέτοια μέτρα στον ενδιαφερόμενο (βλ. προπαρατεθείσα απόφαση Makhlouf κατά Συμβουλίου, σκέψη 63 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

71 Ωστόσο, η απαίτηση περί αιτιολογήσεως πρέπει να εκτιμάται αναλόγως των περιστάσεων της συγκεκριμένης περιπτώσεως, και ιδίως του περιεχομένου της πράξεως, της φύσεως των προβαλλομένων λόγων και του συμφέροντος που έχουν ενδεχομένως προς παροχή διευκρινίσεων οι αποδέκτες (βλ. απόφαση Makhlouf κατά Συμβουλίου, σκέψη 64, και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

72 Η αιτιολογία δεν απαιτείται να διασαφηνίζει όλα τα ουσιώδη πραγματικά και νομικά στοιχεία, καθόσον το ζήτημα αν η αιτιολογία μιας πράξης ικανοποιεί τις απαιτήσεις του άρθρου 296 ΣΛΕΕ πρέπει να εκτιμάται τόσο βάσει της διατύπωσής της όσο και του πλαισίου στο οποίο εντάσσεται καθώς και του συνόλου των κανόνων δικαίου που διέπουν το σχετικό ζήτημα (βλ. απόφαση Makhlouf κατά Συμβουλίου, σκέψη 65 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

73 Ειδικότερα, μια βλαπτική πράξη είναι επαρκώς αιτιολογημένη εφόσον εκδόθηκε εντός πλαισίου που είναι γνωστό στον ενδιαφερόμενο και το οποίο του παρέχει τη δυνατότητα να αντιληφθεί το περιεχόμενο του ληφθέντος έναντι αυτού μέτρου (βλ. προπαρατεθείσα απόφαση Makhlouf κατά Συμβουλίου, σκέψη 66 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

74 Εν προκειμένω, όσον αφορά, πρώτον, τους γενικούς λόγους λήψεως από την Ένωση των περιοριστικών μέτρων κατά της Συρίας, πρέπει να τονιστεί, καταρχάς, ότι οι τρεις πρώτες αιτιολογικές σκέψεις της αποφάσεως 2011/273, που περιλαμβάνονται επίσης στις μεταγενέστερες προσβαλλόμενες πράξεις, εκθέτουν τους λόγους αυτούς ως εξής:

«(1) Στις 29 Απριλίου 2011, η Ευρωπαϊκή Ένωση εξέφρασε τη βαθιά ανησυχία της για την κατάσταση που εξελίσσεται στη Συρία και για την ανάπτυξη στρατιωτικών δυνάμεων και δυνάμεων ασφαλείας σε ορισμένες πόλεις της Συρίας.

(2) Η Ένωση καταδίκασε σθεναρά τη βίαιη καταστολή, μεταξύ άλλων με τη χρήση αληθινών πυρομαχικών, ειρηνικών διαδηλώσεων σε διάφορα σημεία στη Συρία, με αποτέλεσμα τον θάνατο αρκετών διαδηλωτών, τον τραυματισμό άλλων και αυθαίρετες συλλήψεις, κάλεσε δε τις συριακές δυνάμεις ασφαλείας να συγκρατούν απλώς το πλήθος αντί να προβαίνουν σε καταστολή.

(3) Δεδομένης της σοβαρότητας της κατάστασης, θα πρέπει να επιβληθούν περιοριστικά μέτρα κατά της Συρίας και κατά των προσώπων που ευθύνονται για τη βίαιη καταστολή του άμαχου πληθυσμού στη Συρία.»

75 Εξάλλου, το άρθρο 4, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/273 αναφέρει ότι «[δ]εσμεύονται όλα τα κεφάλαια και οι οικονομικοί πόροι που ευρίσκονται στην κυριότητα, την κατοχή ή τον έλεγχο των προσώπων που ευθύνονται για τη βίαιη καταστολή του άμαχου πληθυσμού στη Συρία καθώς και των φυσικών ή νομικών προσώπων ή οντοτήτων που συνδέονται με αυτά, όπως κατονομάζονται στο Παράρτημα».

76 Όσον αφορά τις πράξεις που είναι μεταγενέστερες της εκτελεστικής αποφάσεως 2011/515 και του εκτελεστικού κανονισμού 843/2011, πρέπει να τονιστεί, καταρχάς, ότι το άρθρο 4 της αποφάσεως 2011/273 τροποποιήθηκε από την απόφαση 2011/522 ως εξής:

«Δεσμεύονται όλα τα κεφάλαια και οι οικονομικοί πόροι που ευρίσκονται στην κυριότητα, την κατοχή ή τον έλεγχο των προσώπων που ευθύνονται για τη βίαιη καταστολή του άμαχου πληθυσμού στη Συρία, προσώπων και οντοτήτων που επωφελούνται των πολιτικών του καθεστώτος ή υποστηρίζουν τις πολιτικές αυτές, καθώς και των προσώπων και οντοτήτων που συνδέονται με αυτές, όπως κατονομάζονται στο παράρτημα.»

77 Η δικαιολογία της τροποποιήσεως αυτής παρατίθεται, ειδικότερα, στην αιτιολογική σκέψη 4 της αποφάσεως 2011/522, η οποία έχει ως εξής:

«Περιορισμοί εισδοχής και δέσμευση κεφαλαίων και οικονομικών πόρων πρέπει να εφαρμοσθούν σε έτι περαιτέρω πρόσωπα και οντότητες που ωφελούνται από το καθεστώς ή που το στηρίζουν, ιδίως τα πρόσωπα και τις οντότητες που χρηματοδοτούν το καθεστώς ή του παρέχουν υλικοτεχνική υποστήριξη, και δη τον μηχανισμό ασφαλείας, ή που υπονομεύουν τις προσπάθειες για ειρηνική μετάβαση της Συρίας στη δημοκρατία.»

78 Από την προερχόμενη από την προπαρατεθείσα απόφαση Makhlouf κατά Συμβουλίου νομολογία προκύπτει ότι μπορούσε να υποτεθεί ότι το γενικό πλαίσιο στο οποίο έκανε αναφορά η απόφαση 2011/273 ήταν γνωστό στις σημαντικές προσωπικότητες της συριακής κοινωνίας. Εν προκειμένω όμως, ο Samir Hassan, όπως προκύπτει από τη δικογραφία, είναι ένας αναγνωρισμένα καθιερωμένος επιχειρηματίας στη Συρία, ο οποίος, λόγω των επαγγελματικών του δραστηριοτήτων, ήταν σε θέση να πληροφορηθεί τις αποφάσεις περί δεσμεύσεως των κεφαλαίων που ελήφθησαν έναντι αυτού.

79 Επιπλέον, αντίθετα προς όσα υποστηρίζει ο προσφεύγων, τα επίμαχα γενικά κριτήρια είναι σαφή και αφορούν αποκλειστικά συγκεκριμένα πρόσωπα ή οντότητες. Πράγματι, τα κριτήρια αυτά, έστω και αν καταλείπουν ορισμένο περιθώριο εκτιμήσεως στο Συμβούλιο όσον αφορά την εφαρμογή τους, δεν είναι αυθαίρετα, στον βαθμό που καθορίζουν ορισμένα όρια. Συναφώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι τα εν

λόγω κριτήρια εφαρμόζονται αποκλειστικά στα πρόσωπα που ευθύνονται για τα μέτρα καταστολής που ελήφθησαν κατά των πολιτών στη Συρία καθώς και στα πρόσωπα και στις οντότητες που συνδέονται με αυτά και, κατόπιν της εκδόσεως της αποφάσεως 2011/522, στα πρόσωπα και στις οντότητες που επωφελούνται από τις πολιτικές που ασκεί το συριακό καθεστώς, καθώς και στα πρόσωπα και στις οντότητες που χρηματοδοτούν το καθεστώς ή του παρέχουν υλικοτεχνική υποστήριξη. Υπό τις περιστάσεις αυτές, πρέπει να θεωρηθεί ότι, αντίθετα προς όσα υποστηρίζει ο προσφεύγων, τα επίμαχα γενικά κριτήρια παρέχουν τη δυνατότητα διακρίσεως των προσώπων και των οντοτήτων κατά των οποίων στρέφονται οι προσβαλλόμενες πράξεις.

80 Δεύτερον, όσον αφορά τους λόγους της εγγραφής του ονόματος του προσφεύγοντος στον κατάλογο που περιέχουν η εκτελεστική απόφαση 2011/515 και οι μεταγενέστερες πράξεις, πρέπει να τονιστεί ότι οι λόγοι αυτοί έγκεινται, αφενός, στο γεγονός ότι ο προσφεύγων είναι στενός συνεργάτης του Maher Al-Assad και, αφετέρου, στο γεγονός ότι είναι γνωστός για την οικονομική στήριξη που προσφέρει στο συριακό καθεστώς.

81 Όσον αφορά, καταρχάς, τον λόγο ότι ο προσφεύγων είναι στενός συνεργάτης του Maher Al-Assad, το Γενικό Δικαστήριο διαπιστώνει ότι ο λόγος αυτός είναι επίσης σαφής και ακριβής κατά την έννοια της νομολογίας, στον βαθμό που ο προσφεύγων είχε τη δυνατότητα να αμφισβητήσει την ύπαρξη συνδέσμου μεταξύ αυτού και του Maher Al-Assad. Επιπλέον, πρέπει να ληφθεί υπόψη η αιτιολογία που παρατέθηκε σχετικά με τον Maher Al-Assad για να κριθεί αν τηρήθηκε η υποχρέωση αιτιολογήσεως. Από την αιτιολογία αυτή προκύπτει όμως σαφώς ότι, κατά το Συμβούλιο, ο Maher Al-Assad ήταν ένας από τους υπευθύνους των επιχειρήσεων καταστολής εις βάρος των πολιτών στη Συρία. Ειδικότερα, στην απόφαση 2011/273, περιγράφηκε ως «[δ]ιοικητής της 4ης Μεραρχίας του Στρατού, μέλος της κεντρικής διοίκησης του Μπάαθ, ισχυρός άνδρας της Δημοκρατικής Φρουράς· βασικός πρωτεργάτης της καταστολής των διαδηλώσεων».

82 Όσον αφορά, εν συνεχεία, τον λόγο ότι ο προσφεύγων είναι γνωστός για την οικονομική στήριξη που προσφέρει στο συριακό καθεστώς, το γεγονός ότι ο προσφεύγων προσκόμισε πλήθος εγγράφων για να αποδείξει ότι δεν μετείχε σε καμία οικονομική δραστηριότητα αποσκοπούσα στη στήριξη του καθεστώτος, επιβεβαιώνει το ότι η αιτιολογία που διατύπωσε το Συμβούλιο του παρέσχε τη δυνατότητα να κατανοήσει τις πράξεις που του προσάπτονταν και να αμφισβητήσει είτε την τέλεση των πράξεών αυτών είτε τη σημασία τους.

83 Επομένως, η αιτιολογία τηρεί τους κανόνες που υπενθυμίστηκαν στις σκέψεις 67 έως 73 ανωτέρω. Συγκεκριμένα, παρέσχε τη δυνατότητα στον προσφεύγοντα να κατανοήσει τους λόγους για τους οποίους το όνομά του ενεγράφη στον επίμαχο κατάλογο, ήτοι λόγω των δεσμών του με πρόσωπο που ευθύνεται για τη βίαιη καταστολή που ασκήθηκε κατά των πολιτών στη Συρία. Επιπλέον, του παρέσχε τη δυνατότητα να αμφισβητήσει το υποστατό των λόγων αυτών, όπως τούτο προκύπτει από την επιχειρηματολογία του και τα αποδεικτικά μέσα που προσκόμισε στο πλαίσιο του πρώτου λόγου ακυρώσεως.

84 Κατά συνέπεια, η αιτιολογία που διατύπωσε το Συμβούλιο αρκούσε για να τηρηθεί η υποχρέωση αιτιολογήσεως την οποία υπέχει από το άρθρο 296, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ.

85 Το δεύτερο σκέλος του δευτέρου λόγου ακυρώσεως πρέπει, συνεπώς, να απορριφθεί, όπως και ο δεύτερος αυτός λόγος ακυρώσεως στο σύνολό του.

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως

86 Ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι το Συμβούλιο δεν απέδειξε επαρκώς κατά νόμο τους λόγους που δικαιολογούσαν την εγγραφή του ονόματός του στους επίδικους καταλόγους και προσάπτει στο Συμβούλιο ότι δεν διευκρίνισε ούτε την πηγή των πληροφοριών αυτών ούτε τα αποδεικτικά στοιχεία που αποδεικνύουν την οικονομική στήριξή του στο συριακό καθεστώς. Ειδικότερα, πρώτον, τονίζει ότι

οι δεκαπέντε εταιρίες που διοικεί στη Συρία έχουν κοινωνικό αντικείμενο και αυστηρώς εμπορικές και χρηματοοικονομικές δραστηριότητες και ότι οι δύο τράπεζες στις οποίες κατέχει συμμετοχές δεν έχουν καμία σχέση με το συριακό καθεστώς. Επιπλέον, ουδέποτε κατέλαβε κάποια πολιτική, ούτε καν επίσημη, θέση, που να αποδεικνύει την ύπαρξη δεσμού με την εξουσία στη Συρία, και δεν υπήρξε μέλος του διοικητικού συμβουλίου της εταιρίας Cham Holding τον Αύγουστο του 2011. Υποστηρίζει ότι, στην πραγματικότητα, δεν είναι παρά μειοψηφικός μέτοχος στην εν λόγω εταιρία, καθόσον η συμμετοχή του ανέρχεται μόνο στο 1,714 %. Δεύτερον, ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι το γεγονός ότι η εγγραφή του ονόματός του στους επίδικους καταλόγους πραγματοποιήθηκε κατόπιν προτάσεως κράτους μέλους δεν δικαιολογεί το βάσιμο της εγγραφής αυτής στους εν λόγω καταλόγους που περιέχουν οι προσβαλλόμενες πράξεις. Τρίτον, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι το περιεχόμενο των προσβαλλομένων πράξεων παραβιάζει τις γενικές αρχές της απαγορεύσεως των διακρίσεων και της ίσης μεταχειρίσεως τις οποίες εγγυάται το δίκαιο της Ένωσης, εφόσον το όνομα ενός άλλου μετόχου που κατέχει την ίδια συμμετοχή στην εταιρία Cham Holding αποσύρθηκε από τους επίδικους καταλόγους από το Συμβούλιο.

87 Το Συμβούλιο ισχυρίζεται, εκ προοιμίου, ότι το Γενικό Δικαστήριο έχει υποχρέωση να ασκήσει μόνο περιορισμένο έλεγχο όσον αφορά τα περιοριστικά μέτρα που αποσκοπούν στην άσκηση πίεσης στο καθεστώς τρίτης χώρας που δεν σέβεται ούτε το κράτος δικαίου ούτε τα δικαιώματα του ανθρώπου. Περαιτέρω, υποστηρίζει ότι η εγγραφή του ονόματος του προσφεύγοντος στους επίδικους καταλόγους είναι δικαιολογημένη στον βαθμό που, μεταξύ άλλων, αυτός ανήκει στη διευθύνουσα οικονομική τάξη της Συρίας. Συναφώς, εκτιμά ότι αρκεί το ότι ο προσφεύγων είναι μέλος του διοικητικού συμβουλίου και μέτοχος της Cham Holding, εταιρίας ελεγχόμενης από τον Rami Makhlouf, τον οποίο αφορούν επίσης τα περιοριστικά μέτρα. Τέλος, το Συμβούλιο φρονεί ότι το επιχείρημα ότι παραβίασε την αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων δεν είναι βάσιμο, στον βαθμό που αξιολογεί τις περιστάσεις ανά περίπτωση, βάσει πολύπλοκων πολιτικών εκτιμήσεων και πλήθους παραγόντων, οι οποίοι ενίοτε είναι άγνωστοι στο κοινό.

88 Κατά τη νομολογία, η αποτελεσματικότητα του δικαστικού ελέγχου την οποία εγγυάται το άρθρο 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων επιβάλλει, μεταξύ άλλων, στο πλαίσιο του ελέγχου της νομιμότητας της αιτιολογίας στην οποία στηρίζεται η απόφαση περί εγγραφής ή περί διατηρήσεως του ονόματος συγκεκριμένου προσώπου στους καταλόγους των προσώπων στα οποία επιβάλλονται κυρώσεις, να βεβαιώνεται ο δικαστής της Ένωσης για το ότι η απόφαση αυτή στηρίζεται σε επαρκώς στέρεη πραγματική βάση. Τούτο προϋποθέτει έλεγχο των πραγματικών περιστατικών που προβάλλονται στην αιτιολογική έκθεση στην οποία στηρίζεται η εν λόγω απόφαση, ούτως ώστε να μην περιορίζεται ο δικαστικός έλεγχος στην εκτίμηση της αφηρημένης πιθανότητας των προβαλλομένων λόγων, αλλά να αφορά το αν οι λόγοι αυτοί ή, τουλάχιστον, ένας εξ αυτών, που θεωρείται επαρκής αυτός καθαυτόν για να στηρίξει την ίδια αυτή απόφαση, είναι τεκμηριωμένοι (βλ. προπαρατεθείσα απόφαση Kadi II, σκέψη 119). .

89 Στην αρμόδια αρχή της Ένωσης εναπόκειται, σε περίπτωση αμφισβητήσεως, να αποδείξει το βάσιμο των λόγων που ελήφθησαν υπόψη κατά του οικείου προσώπου, και όχι στο πρόσωπο αυτό να προσκομίσει την αντίθετη απόδειξη της ελλείψεως του βασίμου των λόγων αυτών. Πρέπει οι πληροφορίες ή τα στοιχεία που προσκομίσθηκαν από την εν λόγω αρχή να τεκμηριώνουν τους λόγους που ελήφθησαν υπόψη κατά του οικείου προσώπου. Αν τα στοιχεία αυτά δεν επιτρέπουν τη διαπίστωση του βασίμου ενός λόγου, ο δικαστής της Ένωσης απορρίπτει τον λόγο αυτό ως έρεισμα της επίμαχης αποφάσεως περί εγγραφής ή περί διατηρήσεως της εγγραφής (προπαρατεθείσα απόφαση Kadi II, σκέψεις 121 έως 123).

90 Εν προκειμένω, το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι ο προσφεύγων είναι επιχειρηματίας που ανήκει στη διευθύνουσα οικονομική τάξη της Συρίας. Ωστόσο, καίτοι αληθεύει ότι η ιδιότητα του προσφεύγοντος ως επιχειρηματία αποτελεί αναντίρρητο γεγονός το οποίο έχει και ο ίδιος αναγνωρίσει, γεγονός παραμένει ότι δεν αποτελεί τον λόγο επί του οποίου στηρίζονται οι προσβαλλόμενες πράξεις. Επομένως, για να αποδειχθεί το βάσιμο της αποφάσεως του Συμβουλίου, πρέπει να εξεταστεί αν ο

δεσμός του προσφεύγοντος με τον Maher Al-Assad και η οικονομική (χρηματοοικονομική και υλικοτεχνική) του στήριξη στο ευθυνόμενο για την καταστολή συριακό καθεστώς αποδείχθηκαν επαρκώς κατά νόμο.

91 Επιβάλλεται όμως η διαπίστωση, καταρχάς, ότι η μοναδική δικαιολογία που προσκόμισε συναφώς το Συμβούλιο είναι αποσπάσματα των εγγράφων της 16ης Αυγούστου 2011 με την ένδειξη «Coreu ΚΕΠΠΑ/0060/11» (έγγραφα του Συμβουλίου 5048/12 και 5710/14) και της 21ης Ιανουαρίου 2012 (έγγραφο του Συμβουλίου 5711/14), τα οποία περιέχουν την ίδια συνοπτική αιτιολογία με αυτή που περιελήφθη στις προσβαλλόμενες πράξεις, ήτοι, μεταξύ άλλων, το γεγονός ότι ο προσφεύγων ήταν στενός επιχειρηματικός εταίρος του Maher Al-Assad. Υπό τις περιστάσεις αυτές, το Συμβούλιο δεν προσκομίζει κανένα αποδεικτικό στοιχείο που να μπορεί να τεκμηριώσει, ή έστω να υποδηλώσει, την ύπαρξη δεσμού μεταξύ του προσφεύγοντος και του Maher Al-Assad.

92 Εν συνεχεία, το Συμβούλιο προσκόμισε στο Γενικό Δικαστήριο άρθρα του Τύπου σχετικά με τη συριακή ελίτ, ένα τηλεγράφημα του US Department of the Treasury (Υπουργείου Οικονομικών των ΗΠΑ) που ανέφερε τον Rami Makhlouf ως επωφελούμενο από τη συριακή διαφθορά, καθώς και ένα απόσπασμα από το έγγραφο με την ένδειξη «Coreu ΚΕΠΠΑ/0060/11», της 21ης Ιανουαρίου 2012 (έγγραφο του Συμβουλίου 5711/14), που περιείχε την αιτιολογία ότι «ο Samir Hassan είναι ένας από τους κύριους μετόχους της Cham Holding και διευθύνει ορισμένες από τις θυγατρικές της», ότι «[δ]ιάφορα ακίνητα ιδιοκτησίας του Rami Maklouf […] είναι εγγεγραμμένα στο όνομά του» και ότι «[κ]ατέχει αποθήκες που έχουν μετατραπεί σε στρατόπεδα κράτησης». Ωστόσο, το Συμβούλιο, απαντώντας σε ερώτηση του Γενικού Δικαστηρίου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, δεν ήταν σε θέση να προσκομίσει κανένα αποδεικτικό στοιχείο δυνάμενο να τεκμηριώσει τους ισχυρισμούς αυτούς.

93 Κατά συνέπεια, τα στοιχεία που προσκόμισε το Συμβούλιο δεν περιέχουν καμία ένδειξη δυνάμενη να τεκμηριώσει τους ισχυρισμούς του ότι ο προσφεύγων έχει δεσμό με τον Maher Al-Assad ή στηρίζει οικονομικά το συριακό καθεστώς.

94 Επομένως, το Συμβούλιο δεν ανταποκρίθηκε στο βάρος αποδείξεως που έφερε δυνάμει του άρθρου 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, όπως το ερμήνευσε το Δικαστήριο με την προπαρατεθείσα απόφασή του Kadi II.

95 Πρέπει συνεπώς να γίνει δεκτός ο πρώτος λόγος ακυρώσεως και να ακυρωθούν οι προσβαλλόμενες πράξεις καθόσον αφορούν τον προσφεύγοντα, χωρίς να χρειάζεται να εξεταστούν οι λοιποί λόγοι ακυρώσεως που προβλήθηκαν προς στήριξη της υπό κρίση προσφυγής.

Επί των διαχρονικών αποτελεσμάτων της ακυρώσεως των προσβαλλομένων πράξεων

96 Δυνάμει του άρθρου 264, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ, το Γενικό Δικαστήριο μπορεί, αν το κρίνει αναγκαίο, να επισημάνει ποια από τα αποτελέσματα της προσβαλλομένης πράξεως πρέπει να θεωρηθούν οριστικά. Από τη νομολογία προκύπτει ότι η διάταξη αυτή επιτρέπει στον δικαστή της Ένωσης να αποφασίζει την ημερομηνία ενάρξεως των αποτελεσμάτων των ακυρωτικών του αποφάσεων (βλ. απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 12ης Δεκεμβρίου 2013, T-58/12, Nabipour κ.λπ. κατά Συμβουλίου, σκέψεις 250 και 251 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

97 Εν προκειμένω, το Γενικό Δικαστήριο κρίνει ότι, για τους εκτιθέμενους κατωτέρω λόγους, απαιτείται να διατηρήσει διαχρονικά τα αποτελέσματα των προσβαλλομένων πράξεων μέχρι την ημερομηνία λήξεως της προθεσμίας ασκήσεως αναιρέσεως που προβλέπεται στο άρθρο 56, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου ή, εφόσον έχει ασκηθεί αναίρεση εντός της προθεσμίας αυτής, μέχρι την απόρριψή της.

98 Επομένως, το συμφέρον του προσφεύγοντος για άμεση ισχύ της παρούσας ακυρωτικής αποφάσεως πρέπει να σταθμιστεί με τον σκοπό γενικού συμφέροντος που επιδιώκει η πολιτική της Ένωσης σχετικά με τα περιοριστικά μέτρα κατά της Συρίας. Η διαφοροποίηση των διαχρονικών αποτελεσμάτων της ακυρώσεως περιοριστικού μέτρου μπορεί συνεπώς να δικαιολογείται από την ανάγκη να εξασφαλισθεί η αποτελεσματικότητα των περιοριστικών μέτρων και, εν τέλει, από επιτακτικούς λόγους αναγόμενους στην ασφάλεια ή απορρέοντες από τις διεθνείς σχέσεις της Ένωσης και των κρατών μελών της (βλ., κατ' αναλογία, με την απουσία υποχρεώσεως προηγούμενης γνωστοποιήσεως στον ενδιαφερόμενο των λόγων της αρχικής εγγραφής του ονόματός του στους καταλόγους, απόφαση του Δικαστηρίου της 21ης Δεκεμβρίου 2011, C-27/09 P, Γαλλία κατά People's Mojahedin Organization of Iran, Συλλογή 2011, σ. I-13427, σκέψη 67).

99 Η ακύρωση όμως, με άμεση ισχύ, των προσβαλλομένων πράξεων όσον αφορά τον προσφεύγοντα θα παρείχε τη δυνατότητα σε αυτόν να μεταφέρει όλα ή μέρος των περιουσιακών του στοιχείων εκτός Ένωσης, χωρίς το Συμβούλιο να μπορέσει ενδεχομένως να εφαρμόσει εμπροθέσμως το άρθρο 266 ΣΛΕΕ προκειμένου να διορθώσει τις παρατυπίες που διαπιστώθηκαν με την παρούσα απόφαση, οπότε θα θιγόταν κατά τρόπο σοβαρό και μη αναστρέψιμο η αποτελεσματικότητα κάθε δεσμεύσεως περιουσιακών στοιχείων που ενδεχομένως θα μπορούσε να αποφασίσει στο μέλλον το Συμβούλιο έναντι του προσφεύγοντος.

100 Συγκεκριμένα, όσον αφορά την εφαρμογή του άρθρου 266 ΣΛΕΕ στην υπό κρίση υπόθεση, πρέπει να επισημανθεί ότι η ακύρωση με την παρούσα απόφαση της εγγραφής του ονόματος του προσφεύγοντος στους επίμαχους καταλόγους απορρέει από το γεγονός ότι οι λόγοι της εγγραφής αυτής δεν τεκμηριώνονται με επαρκή αποδεικτικά στοιχεία (βλ. σκέψη 94 ανωτέρω). Μολονότι στο Συμβούλιο εναπόκειται να αποφασίσει τον τρόπο εκτελέσεως της παρούσας αποφάσεως, δεν μπορεί εκ προοιμίου να αποκλειστεί νέα εγγραφή του ονόματος του προσφεύγοντος. Συγκεκριμένα, στο πλαίσιο της νέας αυτής εξετάσεως, το Συμβούλιο έχει τη δυνατότητα να συμπεριλάβει εκ νέου το όνομα του προσφεύγοντος βάσει επαρκώς κατά νόμον τεκμηριωμένων λόγων.

101 Συνεπώς, τα αποτελέσματα των αποφάσεων και των κανονισμών που ακυρώνονται διατηρούνται σε ισχύ έναντι του προσφεύγοντος, μέχρι την ημερομηνία λήξεως της προθεσμίας ασκήσεως αναιρέσεως ή, εφόσον έχει ασκηθεί αναίρεση εντός της προθεσμίας αυτής, μέχρι την ενδεχόμενη απόρριψη της αναιρέσεως.

Επί της αγωγής αποζημιώσεως

102 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι υπέστη σοβαρή ζημία λόγω των μέτρων που ελήφθησαν έναντι αυτού. Επικαλείται την ύπαρξη τριών σωρευτικών προϋποθέσεων βάσει των οποίων δύναται να θεμελιωθεί η εξωσυμβατική ευθύνη της Ένωσης και αξιώνει αποζημίωση ύψους 250 000 ευρώ ανά μήνα από της 1ης Σεπτεμβρίου 2011, προς αποκατάσταση της υλικής ζημίας που υπέστη, χρηματική ικανοποίηση ενός συμβολικού ευρώ προς αποκατάσταση της ηθικής βλάβης που υπέστη, καθώς και την αποκατάσταση της μελλοντικής ζημίας.

103 Το Συμβούλιο αμφισβητεί την επιχειρηματολογία του προσφεύγοντος και φρονεί ότι αυτός δεν απέδειξε ότι πληρούνται οι προϋποθέσεις που απαιτούνται για ένα τέτοιο αίτημα.

104 Κατά το άρθρο 340, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ, στο πεδίο της εξωσυμβατικής ευθύνης, η Ένωση υποχρεούται, σύμφωνα με τις γενικές αρχές του δικαίου που είναι κοινές στα δίκαια των κρατών μελών, να αποκαθιστά τη ζημία που προξενούν τα όργανα ή οι υπάλληλοί της κατά την άσκηση των καθηκόντων τους.

105 Κατά πάγια νομολογία, η στοιχειοθέτηση της εξωσυμβατικής ευθύνης της Ένωση κατά την έννοια του άρθρου 340, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ, λόγω παράνομης συμπεριφοράς των οργάνων της, εξαρτάται από τη συνδρομή ενός συνόλου προϋποθέσεων, ήτοι του παράνομου χαρακτήρα της προσαπτομένης στα

θεσμικά όργανα συμπεριφοράς, του υποστατού της ζημίας και της υπάρξεως αιτιώδους συνάφειας μεταξύ της προβαλλομένης συμπεριφοράς και της προβαλλομένης ζημίας (απόφαση του Δικαστηρίου της 29ης Σεπτεμβρίου 1982, 26/81, Oleifici Mediterranei κατά ΕΟΚ, Συλλογή 1982, σ. 3057, σκέψη 16, και αποφάσεις του Γενικού Δικαστηρίου της 14ης Δεκεμβρίου 2005, T-383/00, Beamglow κατά Κοινοβουλίου κ.λπ., Συλλογή 2005, σ. II-5459, σκέψη 95, και της 23ης Νοεμβρίου 2011, T-341/07, Sison κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2011, σ. II-7915, σκέψη 28).

106 Εφόσον δεν πληρούται μία από τις τρεις προϋποθέσεις στοιχειοθετήσεως της εξωσυμβατικής ευθύνης της Κοινότητας, οι αξιώσεις αποζημιώσεως πρέπει να απορριφθούν, χωρίς να είναι αναγκαίο να εξετασθούν οι άλλες δύο προϋποθέσεις (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση του Δικαστηρίου της 15ης Σεπτεμβρίου 1994, C-146/91, KYDEP κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. I-4199, σκέψη 81, και αποφάσεις του Γενικού Δικαστηρίου Sison κατά Συμβουλίου, προπαρατεθείσα, σκέψη 29, και της 20ής Φεβρουαρίου 2002, T-170/00, Förde-Reederei κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 2002, σ. II-515, σκέψη 37). Εξάλλου, ο δικαστής της Ένωσης δεν υποχρεούται να ακολουθεί μια καθορισμένη σειρά εξετάσεως των προϋποθέσεων αυτών (απόφαση του Δικαστηρίου της 9ης Σεπτεμβρίου 1999, C-257/98 P, Lucaccioni κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. I-5251, σκέψη 13).

107 Τέλος, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, κάθε αίτημα περί αποζημιώσεως λόγω υλικής ζημίας ή περί χρηματικής ικανοποιήσεως λόγω ηθικής βλάβης, που υποβάλλεται είτε συμβολικώς είτε για την καταβολή πραγματικής αποζημιώσεως, πρέπει να διευκρινίζει τη φύση της προβαλλομένης βλάβης σε σχέση με τη συμπεριφορά που προσάπτεται στο εναγόμενο θεσμικό όργανο και να υπολογίζει, έστω και κατά προσέγγιση, το σύνολο της βλάβης αυτής (βλ. απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 11ης Ιουλίου 2007, T-47/03, Sison κατά Συμβουλίου, που δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 250 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

108 Εν προκειμένω, το αίτημα περί αποζημιώσεως του προσφεύγοντος πρέπει να απορριφθεί στο μέτρο που δεν απέδειξε ότι υπέστη ζημία. Συγκεκριμένα, ο προσφεύγων περιορίστηκε στην προβολή αριθμητικών στοιχείων αναφορικά με την απώλεια οικονομικών εισοδημάτων χωρίς να προσκομίσει καμία απόδειξη όσον αφορά το ποσό της απώλειας αυτής πριν και μετά την εγγραφή του ονόματός του στους επίμαχους καταλόγους και συνεπώς δεν απέδειξε τη ζημία που προκύπτει από την αδυναμία διαθέσεως των κεφαλαίων του. Συναφώς, ούτε οι επιστολές των τραπεζών που ενημερώνουν τον προσφεύγοντα σχετικά με τη δέσμευση των περιουσιακών του στοιχείων (παραρτήματα 5 και 9 του δικογράφου της προσφυγής) ούτε η ακύρωση τραπεζικών του καρτών (παραρτήματα 17 και 18 του δικογράφου της προσφυγής) μπορούν να θεωρηθούν ότι αρκούν για να δικαιολογηθεί το ποσό που απαιτεί με το αίτημά του περί αποζημιώσεως. Περαιτέρω, ο προσφεύγων δεν εξηγεί ούτε για ποιο λόγο η γνωστοποίηση της αναστολής των συμβατικών σχέσεων με τους προβαλλόμενους ως προμηθευτές του καθιστά δυνατό τον καθορισμό του ποσού της αποζημιώσεως που αξιώνει (παραρτήματα 19 και 21 του δικογράφου της προσφυγής). Επιπλέον, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ο προσφεύγων ρωτήθηκε σχετικά με τα αποδεικτικά στοιχεία που θα μπορούσαν να δικαιολογήσουν το ποσό που αξιώνει ως αποζημίωση, χωρίς να μπορέσει να προσκομίσει κανένα σχετικό στοιχείο. Κατά τα λοιπά, η προβαλλόμενη απώλεια εισοδημάτων του προσφεύγοντος θα μπορούσε να θεωρηθεί ότι αποτελεί άμεση συνέπεια της επιδεινώσεως της οικονομικής καταστάσεως στη Συρία από της ενάρξεως των γεγονότων που επηρέασαν τη χώρα αυτή.

109 Κατόπιν των προεκτεθέντων, το αίτημα περί αποζημιώσεως του προσφεύγοντος πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.

Επί των δικαστικών εξόδων

110 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας, σε περίπτωση μερικής ήττας των διαδίκων, το Γενικό Δικαστήριο δύναται να κατανείμει τα έξοδα ή να αποφασίσει ότι έκαστος των διαδίκων φέρει τα δικαστικά έξοδά του.

111 Εν προκειμένω, δεδομένου ότι το Συμβούλιο ηττήθηκε ως προς το ακυρωτικό αίτημα και ο προσφεύγων ηττήθηκε ως προς το αίτημα περί αποζημιώσεως, το Γενικό Δικαστήριο, κατ' ορθή εφαρμογή της προαναφερθείσας διατάξεως, αποφασίζει ότι το Συμβούλιο θα φέρει τα δικαστικά του έξοδα, καθώς και το ήμισυ των εξόδων στα οποία υποβλήθηκε ο προσφεύγων στην παρούσα δίκη. Όσον αφορά τα δικαστικά έξοδα στο πλαίσιο των διαδικασιών ασφαλιστικών μέτρων, ο προσφεύγων θα φέρει τα δικαστικά του έξοδα, καθώς και εκείνα στα οποία υποβλήθηκε το Συμβούλιο.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έβδομο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει ως απαράδεκτο το αίτημα περί ακυρώσεως της αποφάσεως 2012/739/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 29ης Νοεμβρίου 2012, για περιοριστικά μέτρα κατά της Συρίας και για την κατάργηση της αποφάσεως 2011/782/ΚΕΠΠΑ.

2) Ακυρώνει, καθόσον οι πράξεις αυτές αφορούν τον Samir Hassan:

— την εκτελεστική απόφαση 2011/515/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 23ης Αυγούστου 2011, για την εφαρμογή της αποφάσεως 2011/273/ΚΕΠΠΑ σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά της Συρίας,

— τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 843/2011 του Συμβουλίου, της 23ης Αυγούστου 2011, για την εφαρμογή του κανονισμού (ΕΕ) 442/2011 σχετικά με περιοριστικά μέτρα λόγω της κατάστασης στη Συρία,

— την απόφαση 2011/782/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 1ης Δεκεμβρίου 2011, σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά της Συρίας [και για την κατάργηση της αποφάσεως 2011/273],

— τον κανονισμό (ΕΕ) 36/2012 του Συμβουλίου, της 18ης Ιανουαρίου 2012, σχετικά με περιοριστικά μέτρα λόγω της κατάστασης στη Συρία και την κατάργηση του κανονισμού (ΕΕ) 442/2011,

— την εκτελεστική απόφαση 2013/185/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 22ας Απριλίου 2013, για την εφαρμογή της αποφάσεως 2012/739/ΚΕΠΠΑ,

— τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 363/2013 του Συμβουλίου, της 22ας Απριλίου 2013, για την εφαρμογή του κανονισμού 36/2012,

— την απόφαση 2013/255/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 31ης Μαΐου 2013, σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά της Συρίας.

3) Τα αποτελέσματα των αποφάσεων και των κανονισμών που ακυρώνονται διατηρούνται σε ισχύ έναντι του Samir Hassan, μέχρι την ημερομηνία λήξεως της προθεσμίας ασκήσεως αναιρέσεως ή, εφόσον έχει ασκηθεί αναίρεση εντός της προθεσμίας αυτής, μέχρι την ενδεχόμενη απόρριψη της αναιρέσεως.

4) Απορρίπτει το αίτημα περί αποζημιώσεως.

5) Το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης φέρει τα δικαστικά του έξοδα, καθώς και το ήμισυ των εξόδων στα οποία υποβλήθηκε ο Samir Hassan στο πλαίσιο της παρούσας δίκης.

6) Ο Samir Hassan φέρει το ήμισυ των δικαστικών του εξόδων στο πλαίσιο της παρούσας δίκης. Φέρει τα δικαστικά του έξοδα καθώς και τα δικαστικά έξοδα του Συμβουλίου στο πλαίσιο των διαδικασιών ασφαλιστικών μέτρων.

van der Woude Wiszniewska-Białecka Ulloa Rubio

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 16 Ιουλίου 2014.

(υπογραφές)